

ಭುಜಗಳಿಗೆ ಇಳಿಬಿಡ್ಡ ಕುರುಳು, ಕವ್ಯಾನಿನಂತೆ ತೀಕಿದ ಹುಬ್ಬಿ, ತೆಳ್ಳಿಗೆ ಹಚ್ಚಿದ ಕಾಜಲ್, ಕಂಡೂ ಕಾಣಿದ ಸೆಳ್ಳಿ ಬಿಂದಿ ಅವಳ ವರ್ಯಸ್ಸನ್ನ ಮರೆಮಾಡುವತ್ತಿದ್ದವು. ಹಗುರವಾದ ಕೈಪ್ ಸೀರೆಗೆ ಮುಕ್ಕಾಲು ತೋಳಿನ ದಿಸ್ಯೇನರ್ ಕುಬುಸು, ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯದ್ವಾರೆ ಮೇರುಗು ನೀಡಿತ್ತು.

ನನ್ನಲ್ಲಿನ ಗಂಡಸು ಹೊರಬಂದಿದ್ದು. ಅವಳ ಅಪ್ಪುತಿಮ ಚೆಲುವನ್ನು ಕಣ್ಣಿಲ್ಲೇ ಆಸ್ತಾದಿಸತೋಡಿದ್ದೇ. ಒಮ್ಮೆ ಸರಕ್ಕನೇ ಅವಳು ನನ್ನದೆಗೆ ತಿರುಗಿದಾಗ ತಟ್ಟಿತ್ತಸ್ತ ಭಾವದಿಂದ ತಲೆತಗಿಸಿದೆ. ಮರುಕ್ಕಣ ಮಾಮೂಲು – ಅವಳು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ನಗುವಾಗ ಮಿಚೆ ಮಾಯುವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಕೇವೆಯ ಗುಳಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಬಿದ್ದಾಗಿತ್ತು, ಮೇಲೆದ್ದು ಬರುವ ಉದ್ದೇಶ ಮರೆತು, ಅಲ್ಲೇ ಉಳಿಯುವ ಆಸೇ... ತರ್ಕ, ನೈತಿಕತೆಯ ಎಲ್ಲೆಯನ್ನು ಏಂಬೇ.

ಉದಯನ ಕೊನೆ ತಮ್ಮನ ಲಗ್ಗುಪತ್ತಿಕೆ. ಗ್ರಿಪ್‌ನಲ್ಲಿ ಮೇಸೇಜ್ ಹಾಕಿದ್ದರೂ ಫಣ ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೆಲಸದ ದಿನ, ಅದೂ ಬೆಳಗ್ಗೆಯ ಸಮಾರಂಭವಾದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮವರ ಹಾಜರಾತಿ ಕಡಿಮೆ. ಹೇಗೂ ನಾಡಿದ್ದು ಉದಯನ ಆತಿಧ್ಯ ರೆಸಾರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಜನ ಸೇರುವವರಿದ್ದೇವು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ‘ಎಲ್ಲು ನಡೆರಿ ಉಟಟ್ಕೆ, ದೈನಿಗ್ಗೊ ಹಾಲ್ ಮೇಲ್ಲದೇ’ ಎಂದು ಶಿಂದ್ರು ಉದಯನೇ ಬಂದು, ನಮಗೆ ಕೂರಲು ವ್ಯವಹ್ಯ ಮಾಡಿ ಹೋದ.

‘ನಮ್ಮ ಅಡುಗೆ ನಿಮಗೆ ಅಪರೂಪವೇನೋ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾರಿಸಿ’ ನನ್ನ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದ ಸ್ವಜನಾಳ ಕಾಮೆಂಟ್.

‘ಅವನೇನು ಹೊಸಬನೇ ನಿಮ್ಮ–ಗಿಮ್ಮ ಅನ್ನೋಕೆ? ನಿನು ಅನ್ನ ಸಾಕು’ ಫಣ ಮಧ್ಯೆ ಬಂದ.

‘ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳಾಯ್ದು ಇಂಡಿಯಾಗೆ ವಾಪಸ್ಸಾಗಿ, ಅದರೂ ನಮ್ಮ ಉಟಟೆ ಗುಜರಾತಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಿಡು. ನನ್ನ ಅಡುಗೆಯವನಿಗೆ ಬರೇಂದು ಬಾಜು ರೋಟಿ, ದಾಲ್, ಚಪಾತಿ, ಸಾಂಜಿ, ಇವೇ ಥರಧ್ನಿ, ಅವನು ಇಲ್ಲಿದಾಗ ಅನ್ನ, ಸಾಂಬಾರ್ ಮಾಡುತ್ತಿನೀನು’ ಎಂದೆ, ಬೆರಳಿಗೆ ಅಂಟಿದ್ದ ಅನಾನಿಸಿನ ಗೊಜ್ಜನ್ನು ನೆಟ್ತುತ್ತು. ಎಲೆತುದಿ ಪಾಯಸವನ್ನು ಹೀಡಿದ್ದಿದ್ದ ನಾಲ್ಕು ಬೆರಳುಗಳನ್ನು ಅನಾಮತ್ತು ಬಾಯೋಳಿಗೆ ತುರುತ್ತ ಆಸಂದುಸ್ತ್ರಿದ್ದ ಫಣೆಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಗೆಯಿಂದ ನೋಡಿದೆ. ‘ಹೀಗೇ ತ್ವಿಷ್ಟೇ ಹಾಗೇ ತ್ವಿಷ್ಟೇ ಅನ್ನೋವು ನನ್ನ ಪಕ್ಕ ಕೂರೆಳಬಾರದು, ಉಟಟೆ ತ್ವಿಷ್ಟೇ ನೋಟ ಪರರಿಷ್ಟೆ ಏನಂತಿ?’

‘ಹೌದು’ ಎನ್ನತ್ತು ಸ್ವಜನಾಳಕ್ಕೆ ನೋಡಿದೆ. ಕೋಂಸಂಬರಿ ಅಗಿಯುವಾಗ ಘಟಕ್ ಅಂತ ಗುಳಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದ ಕೆನ್ನೆ ಬಲು ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿತ್ತು. ನನ್ನ ಎಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮುಖಿವೇ ಕಂಡಾಗ ನಾನು ವಿಚಿಲಿತನಾಗಿದ್ದೆ.

‘ನನಗೆ ಮೇಸೂರ್‌ಪಾಕ್ ಸೇರೋಲ್ಲ, ಬೇಡ ಅಂಡ್ಲು ಹಾಕಿದ್ದಾರ್’ ಸ್ವಜನಾ ಗೊಣಿದಳು. ‘ನನಗ ಹಾಕು’ ಎಂದು ಕೇಳಲು ಸಂಕೋಚಿ. ‘ನನಗೆ ಲಗರ್, ದುಬೆಗೆ ಹಾಕು ಪರವಾಗಿಲ್ಲ’ ಫಣೆಯ ಮಾತಿಗೆ, ‘ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ತಾನೆ’ ಎನ್ನತ್ತು ಎಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮೇಸೂರ್‌ಪಾಕ್ ತುಂಡನ್ನ ನನ್ನ ಎಲೆಗೆ ಹಾಕಿರಳು. ನಮ್ಮಿಭ್ರಂ ನಡುವಿನ ತೆರೆ ಕರಗತೋಡಿತೋ ಎಂಬ ಬ್ರಮೆ, ‘ನನಗೆ ಇವ್ವ’ ಎಂದು ಮುಖಿವರಳಿದೆ.

ಉಟಟದ ಅನಂತರ ತಾಂಬಾಲದ ಕವರ್ ಕೊಡುತ್ತ ಉದಯ, ‘ದುಬೆ, ನಿನು ಬಂದಧ್ನ ನನಗೆ ಅತಿವ ಸಂಕೋಚ. ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಮೇಲಾಯ್ದು ನೋಡಿ. ಎನಿವೇ ನಾಡಿದ್ದು ಸಂಚೆ ಎಲ್ಲರೂ ಮಿಸ್ ಮಾಡದೇ ಬರಬೇಕು’ ಎಂದು ಮರುಆಹಾರವು ಕೊಟ್ಟು.

‘ಇದನ್ನು ಏನ ಮಾಡಲಿ? ಇಳಿಸ್ತುಂದಿರೋದು ಹೋಟೆಲಲ್ಲಿ’ ತಾಂಬಾಲದ ಕವರಿನತ್ತು ನೋಡಿದೆ.

‘ಇವಳಿಗೆ ಕೊಡು, ಕಾಯಿಹಲ್ಲ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುಳಿ. ಒಂದ್ದಲ ಚೆಸ್ಟ್ ಮಾಡಿದ್ದಿನಿ. ಸುಧಿಗೂ ಇವ್ವ, ಅಲ್ಲ ಸ್ವಜಿ?’